

Minu raamatukogu

Mäletan veel selgelt, kuidas vaid mõneaastasena emaga koos raamatukogus käisin. Mäletan, kuidas tema järel pilvelõhkujate kõrgustena paistvate riiulite vahel jalutasin ja täielik vaikus tekitas soovi end sealsamas riiulite vahel kerra tõmmata ja magama jääda. Ootasin alati, et ema kodus raamatu läbi loeks, et saaksin temaga jälle raamatukokku minna ja värvilisi raamatumüüre imetleda.

Ka kodus on meil alati väga palju raamatuid olnud. Väiksenä võisin igal õhtul riiulist ühe valida, et ema mulle sealt ette loeks. Seinatäie raamatute vahelt oli väga keeruline seda õiget leida. Kuna pealkirju ma kokku veerida ei osanud, siis osutus valituks tavaliselt mõni roosade kaante ja ilusa pildiga raamat haldjatest, või oli ema sunnitud sajandat korda ette lugema minu erilist lemmikut kummielevandist.

Lugema õppisin ma alles kooli minnes, kuid kohe kui selle selgeks sain, nõudsin emalt, et ta viiks mind raamatukokku. Esimest korda raamatukogus raamatute valimine käis mul üle jõu. Nagu kodus olin harjunud, tahtsin valida kõige ilusama kaanepildiga raamatuid, kuid ema selgitas, et haarasin pidevalt raamatute järele, mis olid mulle liiga keerulised. Lasin tal mulle mõned lihtsamad valida ja lugema asudes leidsin, et kaas polnudki kõige olulisem.

Viiendas klassis hakkasin raamatukogus käima sõbrannadega. Veetsime tunde riiulite vahel raamatute tutvustusi lugedes ja neist kõige huvitavamat valides. Siis lõpuks tõin koju oma esimese noorteromaani. Ja siis teise ja kolmanda. Olin haaratud. Võisin huvitavama teose päevaga läbi lugeda ja siis jälle raamatukokku joosta, et järgmine ohver koju tuua.

Praegu mul lugemiseks aega napib. Ka raamatukokku satun kurvastavalt harva ja igatsen tihti seda täiesti teist õhkkonda, mis raamatariiulite vahel valitseb. Peagi on aga käes suvi ja ootan väga, et mu jalad mind taas sinna kannaksid, kus saan pilvelõhkujate kõrguste raamatuvirnade vahel jalutada.

Laura Gemst

12. kl, Läänemaa Ühisgümnaasium